

РЕШЕНИЕ

№ 25466

гр. София, 24.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 17.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **4773** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр.с чл. 85, ал.1 и чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Ф. А. Я., [дата на раждане] в С., гражданка на С., ЛНЧ [ЕГН] против Решение № 660/ 31.03.2026г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.2, вр. с чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави хуманитарен статут.

В жалбата се твърди, че решението е нищожно поради противоречие с влязло в сила Решение № 12331 от 18.07.2024г. по адм.д. № 6563/2024г. по описа на Административен съд София-град, тъй като не са изпълнени указанията на съда. Конкретно сочи, че административният орган не е изследвал дали Турция е трета сигурна страна. В условия на евентуалност са изложени доводи за незаконосъобразност на решението. В съдебно заседание жалбоподателката счита, че са налице други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл. 9, ал.8 от ЗУБ, тъй като в периода след постановяване на обжалвания административен акт е родила дете от сирийски гражданин с предоставен хуманитарен статут. Като основание за незаконосъобразност на обжалваното решение сочи, че в него не е изследван най-добрият интерес на детето. Моли решението на председателя на ДАБ- МС да бъде обявено за нищожно, ако не - да бъде отменено като незаконосъобразно и преписката да бъде върната на административния орган.

Ответникът, председателят на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, изпраща административната преписка по издаване на оспореното решение. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата. Излага съображения за валидност и законосъобразност на обжалваното решение. Моли съда да отхвърли жалбата.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност и доводите на страните, по свое убеждение и по реда на чл. 235, ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, намира за установено от фактическа страна, следното:

С молба до ДАБ при МС с вх. № В-13-1570/ 28.12.2023 г. Ф. А. Я., [дата на раждане] в [населено място], С., гражданка на С., етническа принадлежност - арабин, семейно положение – неомъжена, е поискала предоставяне на международна закрила. Самоличността ѝ е установена въз основа на национален паспорт.

На 27.02.2024 г. с нея е проведено интервю, в което заявява, че е напуснала С. през 2016 г., заедно с чичо си за [населено място], Турция, където прекарала пет години. Чичото получил кимлик (документ за временна закрила) в Турция. След това отишла нелегално при баща си в К., който работел там и бил женен за българка. С получена от нея покана и виза тип С влязла в България легално на 07.12.2023 г. Като непосредствена причина за напускане на държавата на произход сочи, че майка ѝ починала по време на войната, баща ѝ, братята и сестрите ѝ напуснали С., а тя нямала при кого да остане там. Баща ѝ имал жилище в България, но работел в К.. Искала да остане в България, за да се грижи за братята и сестрите си.

С Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ - МС на сирийската гражданка е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл.8 и чл. 9 и на основание чл. 75, ал.1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ.

С Решение № 12331 от 18.07.2024г. по адм.д. № 6563/2024г. Административен съд София-град е отменил Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ - МС в частта, с която на Ф. А. Я. е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, а л.1, т.3 и чл.8, вр с чл. 75, ал.1, т.4 от ЗУБ и делото в тази част е върнато на компетентния орган за ново разглеждане и произнасяне по молбата ѝ за международна закрила, при съобразяване със задължителните указания по тълкуването и прилагането на закон, дадени в мотивите на решението. В тях е прието, че административният орган не оспорва, че обстановката по сигурността в С. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт, преминал в гражданска война, което безспорно е основание за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ. Според съдът е дължим извод, че с оглед на актуалната обстановка в страната на произход спрямо молителката е налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, което кореспондира с тълкуването в съдебната практика на основанието по чл.9, ал.8 от ЗУБ – други хуманитарни причини, които разкриват реален риск от посегателства върху личността на чужденеца при евентуално негово завръщане в страната на произход. Изложените лични обстоятелства по смисъла на чл.75, ал.2 от ЗУБ не са обсъдени в оспореното решение. В този смисъл са дадените указания от съда за обсъждане на всички обстоятелства във връзка с личното положение на молителката, посочени в нейна молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., при съобразяване с дадените указания във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ, вкл. дали при тези нови обстоятелства Турция се явява „трета сигурна държава“ за молителката по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

С Решение № 5841 от 03.06.2025г. по адм.д № 9964/2024г. на Върховния административен съд (ВАС) решението на АССГ е оставено в сила.

След връщане на административната преписка, с цел изпълнение на задължителните за административния орган указания на съда на чуждата гражданка е изпратена покана за интервю с рег. № УП 6039/05.12.2025 г. по Български пощи на адрес [населено място], общ. К., [улица] и на адрес: [населено място], [улица], ап.805. Неявяването на молителката е отразено с констативен протокол с рег. № УП 6039/15.12.2025 г. На 18.12.2025 г. на територията на РПЦ С., кв. В. на жалбоподателката е връчена покана за интервю с рег. № УП 6039/18.12.2025 г. С писмо с

вх. № КП-04-441/23.01.2026 г., СДВР уведомява ДАБ - МС, че Ф. А. Я. е поискала от лицето В. И. Т. да ѝ предостави фиктивен адрес, който да послужи пред ДАБ - МС и че не е живяла и няма да живее на този адрес. С Решение № В-245/30.10.2025 г. на директора на РПЦ- [населено място] ѝ е отказано настаняването на адрес: [населено място], [улица], ет. 1. Въз основа на посочените факти, в обжалваното решение председателят на ДАБ - МС е приел, че със своите конклюдентни действия, а именно неявяването на интервю и промяна на адрес, без да уведоми ДАБ-МС чужденката е изявила по очевиден начин нежеланието си да ѝ бъде предоставена международна закрила в Република България.

На 07.01.2026г. с Ф. А. Я. е проведено интервю, отразено в протокол УП 6039/07.01.2026г. В него заявява, че е напуснала С. през 2016г. и отишла в Турция, където останала 5 години до 2021 г. После отишла в Гърция при баща ѝ, където останала 9 месеца. Веднага след това заявява, че е напуснала С. през 2017 г. и останала 5 години в Турция до 2022 г. През 2022 г. влязла в Гърция. В протокола е отбелязано, че по време на изчитане на протокола чуждата гражданка е желала да промени информацията относно влизането си България. Живяла е нелегално в Гърция, а в България влязла с виза, която получила в К.. Заявява, че баща ѝ е напуснал С. през 1995 г. Отишъл в Гърция и купил къща в България. През 2012 г. сключил брак с българска гражданка. Жалбоподателката живяла в С. с майка си и когато тя починала през 2017г., два месеца и половина живяла в С. сама в къщата на родителите ѝ. Като причина да напусне страната си на произход посочва смъртта на майка ѝ и липса на родини. Напуснала С. с останалите ѝ братя и сестри. Баща ѝ се прибрал в С. през 2016г., за да се разведе с майка ѝ. Заявява, че не е подавала молба за закрила в друга държава. Не би се завърнала в С., тъй като всичките ѝ роднини са в България. Добавя, че братята ѝ имат закрила, баща ѝ има закрила, а тя е бременна, работи в България и състоянието ѝ е добро. Не е сключила още брак. От много време не е ходила при семейството ми, защото работи в С..

В мотивите на решението административният орган е обсъдил противоречията в заявеното от Ф. А. Я. в интервюто през 2023г. и през 2026г., както в открито съдебно заседание по адм.д № 6563/2024г. и в представените по преписката документи, паспорта и издаден от сирийските власти, удостоверение за сключен граждански брак на баща , молбата ѝ за предоставяне на закрила, подадена в [населено място], К.. Извел е извод, че не се открива причина, която да доведе до заключението, че чужденката е била или би била в риск от тежко посегателство в държавата си по произход и не сочи други релевантни причини или обосноваващи опасения за преследване. Съгласно чл. 75, ал. 2, изречение първо от ЗУБ, след извършена преценка на всички релевантни обстоятелства, свързани с личното положение на чуждата гражданка и държавата ѝ на произход, органът е стигнал до извод за неоснователност на подадената молба за международна закрила.

Като се е позовал на изложеното от справка с вх. № МД-02-650/15.12.2025 г. на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ-МС относно положението в С. и изявленията на чужденката по време на проведените интервюта, е установил, че ситуацията, свързана със сигурността там, значително се е подобрила и мотивът на жалбоподателката за напускането на нейната родина е от личен и семейно-битов характер, който не попада в обхвата на ЗУБ и за нея съществува реална възможност да се завърне безпрепятствено в С., където да се установи да живее и работи без да има основателни опасения от преследване или страх за живота ѝ, поради което е приел, че за молителката не са налице предпоставките по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Анализираната в решението ситуация е преценена, че не дава основание да се приеме, че са налице условията за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ в хипотезата на предоставяне на хуманитарен статут по други причини от хуманитарен характер

или други основания предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисариат на ООН за бежанците.

Като част от административната преписка е представена справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС относно актуалната общественно-политическа обстановка в С. с вх. № МД-02-650 /15.12.2025 г. и справка вх. № МД-02-572/20.10.2025 г.

В хода на съдебното обжалване от ответника е представена допълнително справка, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ- МС с вх. № МД-02-182/ 07.05.2026г. относно общото положение, актуалната общественно-политическа и икономическа обстановка в С., състоянието на сигурността в страната и отношението на официалните власти към кюрдското население.

От жалбоподателя пред съда са представени писмени доказателства, свързани с раждането ѝ на дете от чужденец с предоставен хуманитарен статут в България - епикриза от родилна клиника от С. по акушерство и гинекология “Майчин дом” ЕАД, копие на карта на чужденец с хуманитарен статут на сирийския гражданин М. Казали И. и удостоверение за раждане на Р. М. К. с № [ЕГН], издадено от Столична община, район С..

При така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Административният акт е издаден в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателката е информирана писмено на разбираем за нея език за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дала съгласието си, заявила е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод. След провеждане на интервюто текстът на протокола ѝ е преведен на разбираем от нея арабски език, удостоверила е с подписа си,направените възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Настоящият състав считат е решението не е нищожно поради противоречието със съдебно решение. Разпоредбата на чл. 177, ал.2 АПК предвижда, че актовете и действията на административния орган, извършени в противоречие с влязло в сила решение на съда, са нищожни. Обжалваното Решение № 660 от 31.03.2026г. на председателя на ДАБ – МС е издадено след като с Решение № 12331 от 18.07.2024г. по адм.д. № 6563/2024г. Административен съд София-град е отменил Решение № 6196 от 20.05.2024 г. на председателя на ДАБ - МС в частта, с която на Ф. А. Я. е отказано предоставяне на хуманитарен статут, поради липса на предпоставките по чл. 9, ал.1, т.3 и чл.8, вр с чл. 75, ал.1, т.4 от ЗУБ и делото в тази част е върнато на компетентния орган за ново разглеждане и произнасяне по молбата ѝ за международна закрила, при съобразяване указанията от съда за обсъждане на всички обстоятелства във връзка с личното положение на молителката, посочени в нейна молба рег. № ЦУ-15-354 от 19.12.2023 г., при съобразяване с дадените указания във връзка с приложението на чл.9, ал.1, т.3 и ал.8 от ЗУБ, -

че актуалната обстановка в страната на произход спрямо молителката е налице основание по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, вкл. дали при тези нови обстоятелства Турция се явява „трета сигурна държава“ за молителката по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

В случая административният орган е изпълнил, дадените от съда указанията, като е отчел актуалната обстановка, настъпила в страната на произход след постановяване на решението на съда, отразена в изготвената справка и след като е приел, че в С. вече не е налице вътрешен въоръжен конфликт. Този извод съответства и на непротиворечивата практика на ВАС относно ситуацията в С. след събитията от декември 2024г. При това положение безпредметно се явява дали Турция се явява „трета сигурна държава“ за молителката по смисъла на § 1, т. 9 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ.

Предмет на обжалваното решение и настоящия съдебен спор, е наличието на обстоятелства по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ и на чл. 9, ал.8 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на Ф. А. Я.

Съгласно чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 /М. Е. and Noor E. vs S. van J. /на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори, свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални.

В конкретния случай, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията в интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Сирийската

арабска република на директора на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС. На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. В случая се установява от представените справки, че след постановяване на Решение № 12331 от 18.07.2024г. по адм.д. № 6563/2024г. в страната са настъпили сериозни обществено-политически промени.

В непротиворечивата и многобройна практика на ВАС е прието, че от изложените справки след промяната на управлението, настъпило в С. след декември 2024 и падането на режима на Б. А. не са налице данни ситуацията в С. да сочи на наличие на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан, намиращ се на тази територия, сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство. Т.е. не се доказва наличие на такъв вътрешен или международен конфликт на цялата или на част от територията на Сирийската арабска република, който да се обхваща от разширенията, дадени в решението от 17.02.2009 г. на Съда на Европейските общности (СЕО) по тълкуването на чл. 15, б. "в" от Директива 2004/83 ЕО (отм.). В самото решение също има изложени доводи в насока степента на насилие в С. и специфичното положение на жалбоподателя. Въпреки наличието на безредици в някои региони, включително въоръжени сблъсъци, обстановката не достига до наличието на "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който да е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. да обхваща цялата територия на тази страна, както и живота, и здравето на всеки граждан намиращ се на тази територия сам по себе да е изложен на реален риск от посегателство.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ уточнява, че тежките посегателства, изброени в ал. 1 на същата норма, могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. Освен че административният орган не е длъжен да извършва преценка и излага изрични мотиви относно чл. 9, ал.2 от ЗУБ, то и регламентираното в тази алинея уточнение е пряко свързано с ал.1, по която в процесното решение е извършена надлежна преценка. При липса на други противопоставими доказателства, които да оборват фактическите изводи на ответника, съдът не може да обосновава извод за основателност на молбата за предоставяне на статут на сирийския гражданин по реда на чл. 9 от ЗУБ. Съвкупната преценка на данните от справките относно ситуацията в С. действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава. В своята актуална практика Върховният административен съд приема, че към настоящия момент в С. не се установява обща ситуация на ширещо се насилие или въоръжен конфликт със степен да не може да бъде осигурена защита на кандидата за статут в страната му на произход, като С. понастоящем не е държава, в която съществува военен конфликт и не е обект на целенасочени военни действия. При тези данни правилно е заключението на административния орган, че не са налице предпоставките на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно чл.9, ал.8 от ЗУБ, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер или на други основания, предвидени в българското законодателство, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на Върховния комисар на ООН за бежанците. При тълкуване волята на законодателя следва да се съобразят основните

положения, закрепени в глава първа от закона, като се отчете, че хуманитарен статут, наред с другите форми, предвидени в чл.1, ал.2 от ЗУБ, представлява особена закрила, която се предоставя в изключителни случаи. Под "други причини от хуманитарен характер" по смисъла на чл.9, ал.8 от ЗУБ се има предвид не всяка причина независимо от нейното естество, а хипотезата урежда останалите случаи, различни от изрично предвидените в чл.9, ал.1 от ЗУБ, въз основа на които да се установява същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. Само по себе си, пребиваването на територията на Република България за определен период от време може да обоснове искане за предоставяне на административен статут по Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), но не и за статут по ЗУБ. Тълкуването на текста, застъпено в редица решения на Върховния административен съд, разкрива, че това са причини, различни от изрично изброените в чл.9, ал.1 от ЗУБ, въз основа на които може да се установи същата по интензивност реална опасност от тежки посегателства срещу личността на чужденеца при завръщането му в държавата по произход. В случая причини от такъв характер не са установени.

Относно представените пред настоящата инстанция писмени доказателства - епикриза, удостоверение за раждане, следва да се съобрази, че съгласно чл. 142, ал.1 АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Неоснователни са аргументите в жалбата, че решението е незаконосъобразно, тъй като не е изследван висшият интерес на детето, тъй като към момента на издаване на акта детето не е било родено.

При постановяване на решението не е нарушен и принципът "non-refoulement" (забрана за връщане). Посоченият принцип е установен от чл. 33 от Конвенцията за статута на бежанците и е възприет и в действащия в Република България Закон за убежището и бежанците (чл. 4, ал. 3). Установено е че чуждият гражданин не е бил принуден да напусне страната си на произход поради наличието на заплаха за живота или свободата му или опасност от изтезания, жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Тези факти не се оспорват от жалбоподателката в проведените интервюта. Ето защо, след като завръщането на жалбоподателката няма да застраши нейния живот и здраве, и няма да я постави в опасност от изтезания или нечовешко отношение, не е нарушен и принципът "non-refoulement". Освен това следва да се има предвид и че, както посочва и ВКБООН, забраната за връщане, предвидена в чл. 33, параграф 1 от Конвенцията от 1951г., сама по себе си не предполага право на лицето да получи убежище в определена държава.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 9 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на оспорващата, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ф. А. Я., ЛНЧ [ЕГН], против Решение № 660/ 31.03.2026г., издадено от председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 75, ал.2, вр. с чл.9 от ЗУБ е отказано да ѝ се предостави хуманитарен статут.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

